

РЕШЕНИЕ

№ 1966

гр. София, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.А

при участието на секретаря Г.Х
като разгледа докладваното от Г.А Гражданско дело № 20231110114911 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по предявен от „*****“ ЕАД против В. Й. В. установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 535 вр. чл. 537 вр. чл. 531, ал. 1 ТЗ, за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 793, 62 лв., представляваща част от главница по запис на заповед, издаден на 29.09.2010 г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение - 21.01.2015 г., до окончателното изплащане на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК от 24.03.2015 г. по гр. д. № 3033/2015 г. по описа на СРС, 66 състав.

Ищецът твърди, че на 29.09.2010 г. в полза на неговия джирант „*****“ АД е издаден запис на заповед за сумата от 1 154, 52 лв., който бил предявен за плащане на издателя - ответника, на 20.12.2012 г. Записът бил джиросан на ищеца. Твърди, че записът на заповед притежава необходимите реквизити, за да бъде редовен от външна страна. Претендира разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е подаден писмен отговор. Ответникът сочи, че предвиденият в записа на заповед 5-годишен срок за предявяване не отговаря на законовите изисквания по чл. 477 ТЗ. Твърди, че датата на предявяване не е изписана от него и че записът на заповед не му е предявен реално, а поемателят впоследствие е изписал датата 20.12.2012 г. Не спори, че е изписал имената си и подписа си под в графата „предявяване за плащане“, но твърди, че датата не е била попълнена и добавена впоследствие. Оспорва достоверността на записа и датата на предявяване, като посочва, че не е бил уведомен за това. Счита, че записът не е предявен, поради което не е станал

изискуем и вземането е погасено по давност. Оспорва джирото, с което е прехвърлен записът. В условията на евентуалност твърди, че приложената от ищеца цесия не обхваща процесното вземане, тъй като тя касае договор за кредит. Сочи, че приложението към договора за цесия не е подписано, поради което счита, че договорът за цесия не е породил прехвърлителен ефект. Претендира разноски.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните съобразно изискванията на чл. 235 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Първоначално претенцията е заявена по реда на заповедното производство и е уважена изцяло с заповед за изпълнение по ч.г.р.д. 3033/2015 г. по описа на СРС, ГО, 66-ти с-в.

Предвид възражението на ответника са дадени указания за завеждане на иск, в изпълнение на които ищецът е подал исковата молба, по която е образувано настоящето дело.

От приложения по делото запис на заповед от 29.09.2010г., се установява, че първоначално е издаден за сумата от 1154.52 лв., в полза на „*****“ АД, като издател е В. Й. В.. В записа за заповед е уговорено, че следва да бъде предявен за плащане до пет години от издаването му. Върху записа на заповед е отбелязано, че на 20.12.2012г. същият е бил предявен за плащане на ответника, като под посочената дата е положен подпис и са изписани имената на ответника.

На 01.08.2015 г., с джиро от 05.03.2019 г. „*****“ АД, прехвърля на ищеца правата върху записа на заповед, което е отразено на гърба на ценната книга.

Представен е договор за цесия от 16.11.2010г., както и приложение № 1/01.11.2011г., с които „*****“ АД е прехвърлил на ищеца по делото вземането си към ответника.

Видно от приложеното по делото известие за доставяне – л.9, уведомлението за цесия, изхождащо от ищеца, не е достигнало до ответника.

По делото е открито производство по оспорване на подписа на ответника в записа на заповед от 29.09.2010г. за сумата от 1154.52 лева. В рамките на откритото производство по оспорване на автентичността е допуснато изслушването на СГЕ, със задача вещото лице след като се запознае с оригинала на записа на заповед, издаден от ответника да отговори на въпроса, дали подписът в записа на заповед е положен от ответника, както и дали датата на предявяване „20.12.2012г.“ и словесното изписване на сумата са изписани от ответника.

От заключението на вещо лице 3. по изслушаната експертиза, което настоящият съдебен състав кредитира като обективно, безпротиворечиво и добросъвестно дадено се установява че ръкописните текстове „В. Й. В.“ и положените подписи в записа на заповед **са изписани** и положени от В. Й. В.. Установява се, че попълнението от ръкописния текст „хиляда сто петдесет и

четири лева и петдесет и две ст.“, както и ръкописния текст „20.12.2012г.“ **не са изписани** от В. Й. В..

Не се събраха доказателства за връщане на сумата от ответника на ищеца.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Ответникът е надлежно уведомен за извършената цесия. С получаването на настоящата искова молба и приложеното уведомление и пълномощно следва да се приеме, че е налице надлежно уведомяване на длъжника от предишния кредитор по договора за заем. Част от приложенията към исковата молба са и процесният договор за прехвърляне на вземания /цесия/, както и уведомление до длъжника по смисъла на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, чиито вземания са предмет на договора. С получаването на препис от исковата молба и приложенията към нея ответникът следва да се счита за надлежно уведомен за извършената цесия. В този смисъл съдът съобрази и практиката на ВКС, постановена по реда на чл. 290 от ГПК - Решение № 137/2015г. на ВКС по гр.д. № 5759/2014г., III ГО; Решение № 78/2014г. на ВКС по т.дело № 2352/2013г., II ТО и цитираните в него решения. Няма пречка старият кредитор да упълномощи новия да уведоми длъжника за извършената цесия, поради което, неоснователни са възраженията на ответника в тази връзка, направени в отговора на исковата молба.

По смисъла на чл. 535 ТЗ записът на заповед е формална сделка, чието задължително съдържание е императивно определено от законодателя и е условие за валидността на акта. Само в изрично и изчерпателно посочените от закона случаи, липсата на някои от изброените в нормата по чл. 535 ТЗ реквизити, не се отразява на действителността на менителничния ефект (случаите на ал. 2, 3 и 4 чл. 535 ТЗ). Във всички други случаи, съгласно чл. 536, ал. 1 ТЗ, документ, който не съдържа някои от реквизитите, посочени в чл. 535 ТЗ, не е валиден запис на заповед.

Процесният запис на заповед от 29.09.2010г., съдържа наименованието „запис на заповед“ в текста на документ на езика, който е написан, налице е изявление, което съставлява безусловно обещание да се плати определена сума пари, конкретно посочена като абсолютен размер, на определено лице, на предявяване- до пет години от издаване на записа на заповед. Падежът е определен по начина, посочен в чл. 486, ал. 1, т. 1 ТЗ – на предявяване. За да настъпи изискуемостта на вземането е необходимо предявяване на записа на заповед, понеже падежа не е на определен ден.

Ответникът е оспорил автентичността на ценната книга, поради което пред СРС е открито производство по чл. 193 ГПК относно подписа й. От приетата без възражения от страните СГЕ се установява непротиворечиво, че подписът върху ценната книга е положен от ответника. Установено е също така, че изписаната дата „20.12.2012г.“, на която е предявен записа на заповед не е изписана от ответника. Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на ответника, свързано с обстоятелството, че с

оглед това, че датата на предявяване на записа не е била изписана от издателя на записа, то падежът не следва да се счита за настъпил. Действително посочената дата на предявяване – 20.12.2012г. не е била изписана саморъчно от ответника, но непосредствено под нея издателя се е подписал и е изписал саморъчно трите си имена. Ответникът не ангажира доказателства в насока, че записа на заповед не е бил предявен на посочената дата, а обстоятелството че датата на предявяване не е била изписана от ответника, не може да доведе неминуемо до този извод.

По отношение на попълнението в записа на заповед на ръкописния текст „хиляда сто петдесет и четири лева и петдесет и две ст.“ които не е изписан от ответника, съдът счита, че не влияе на валидността на акта, доколкото над словесното изписване на сумата е налице цифрово изписване на сумата, която е в същия размер.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира записа на заповед за редовен от външна страна, тъй като съдържа всички предписани от закона реквизити по чл.535 ТЗ.

По отношение на възражението на ответника за изтекла погасителна давност, съдът намира следното: Относно прекия осъдителен иск по чл.538, ал.1 ТЗ за вземането срещу издателя на записа на заповед, се прилага специалната три- годишна давност по чл.531, ал.1 ТЗ, с оглед препращащата норма на чл.537 ТЗ. Когато падежът на записа на заповед е "на предявяване" тригодишният срок за погасителната давност по чл.531, ал.1 ТЗ тече от изтичане на срока за предявяване по чл.487, ал.1 ТЗ. В този смисъл е трайната практика на ВКС - Решение №1/01.03.2010г. по т.д. №520/2009г., II т.о., Решение №162/02.11.2012г. по т.д. №1126/2012г. на II т.о., Решение №162/26.10.2015г. на ВКС по т.д. №2514/2014г. на II т.о. и др. В случая записът на заповед е издаден на 29.09.2010г., с падеж "на предявяване" в срок до 5 години и съгласно разпоредбата на чл.487, ал.1 ТЗ е следвало да бъде предявен за плащане до 29.09.2015г. Същият предявен преди изтичане на този срок, а именно на 20.12.2012г., от когото е започнала да тече тригодишната давност за предявяване на настоящия иск срещу платеща. Тази давност е следвало да изтече на 20.12.2015г., а заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК е подадено в съда на 21.01.2015г.

Предвид изложеното, исковата молба по чл. 422 ГПК има правните последици на прекъсване на погасителната давност на основание чл. 116, б. „б“ ЗЗД. По силата на чл. 422, ал. 1 ГПК погасителната давност се счита прекъсната от датата на подаване на заявлението в заповедното производство – така т. 9 от ТР от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС.

Предвид изложеното, съдът намира, че с депозиране на заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК в съда на 21.01.2015г. е прекъснато течението на погасителната давност, поради което и възражението на ответника в този смисъл се явява неоснователно.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че

претенцията за сумата по редовния запис на заповед, предмет на делото следва бъде уважена, така както е предявена за сумата от 793, 62 лв., представляваща част от главница по запис на заповед.

Предвид на изложеното, с оглед направеното от ищеца искане за присъждане на разноси, ответникът следва да бъде осъдена да заплати на ищеца разносните по заповедното производство в размер на 175 лв. държавна такса и юрк. възнаграждение в заповедното производство, както и поисканите в исковото производство разноси, а именно 125 лв., включващи 25 лв.- заплатена държавна такса в исковото производство, и 100 лв.- и юрк. възнаграждение в исковото производство, определено от съда на основание чл.78, ал.8 ГПК.

С оглед изхода на делото на ответника не се следват разноси нито в заповедното нито исковото производство.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че В. Й. В., ЕГН *****, дължи на „*****“ ЕАД с ЕИК *****, сумата от **793,62 лева**, на осн. чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 535 вр. чл. 537 вр. чл. 531, ал. 1 ТЗ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда – 21.01.2015г. до окончателното изплащане на задължението, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК от 24.03.2015 г. по гр. д. № 3033/2015 г. по описа на СРС, 66 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК В. Й. В., ЕГН *****, да заплати на „*****“ ЕАД с ЕИК *****, сумата от **175 лв.**, представляваща разноси **в заповедното производство** по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №3033/2015г. по описа на СРС, 66-ти състав, както и сумата от **125 лв.**, представляваща разноси **в исковото производство**.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред СГС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____